

at lide noget stort Savn derved, medens de lavere Lønningers Indehavere ikke kunne indskrænke sig paa noget Punkt uden at føle Savn. Dette er min Betragtning, hvorfor jeg ikke tror, at vi bør gaa, — jeg vil ikke sige: ligesaa høit, men ikke en Gang tilnærmelsesvis saa høit som Forslaget. Jeg har nu udtalt det, som jeg ved denne første Behandling har troet at burde anføre om Sagen, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved den. En Forhøielse af Soldaternes Lønning vil der jo blive Leilighed til at omtale paa et andet Punkt. Jeg skal slutte med at slaa fast den mærkverdige Udtalelse, vi hørte af den ærede Folkethingsmand, der havde Ordet før mig. Naar der er Spørgsmaal om at lade Administrationen — i nærværende Tilfælde Finantzministeren — afgjøre Spørgsmaal om Beregningen af Embedslønninger, anser det ærede Medlem det for at være en louløs og retløs Tilstand. (Anfjer: Maa jeg bede om Ordet?). Det ønskede jeg at slaa fast. Det overraskede mig unegtelig at høre denne Udtalelse netop fra det ærede Medlem, som ellers, saavidt jeg har mærket, har stor Tilbøielighed til at se op til Ministeriet og at følge det gennem Lykt og Lyndt. Naar der er Tale om, at Beregningen af det ærede Medlems og hans Embedsbrøders Lønninger skal være underkastet Finantzministerens Afgjørelse, anser han imidlertid noget Saadant for en louløs og retløs Tilstand.

Formanden: Det ærede Medlem for Christed Amts 2den Valgkreds (Sagd) har Ordet.

Anfjer: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem skal faae Ordet efter sin Plads i Rækken.

Sagd: Naar man hører Spørgsmaalet om Forhøielse af Embedslønninger forhandles her i Salen, faar man steds Indtrykket af, at denne Sag bedømmes fra politiske Standpunkter, som Intet have at gjøre med selve Sagen. Vi høre jo endogsaa fra den ene Side af Salen, at det kun er Lønningerne under 1,200 Rd., der trænge til Forhøielse, medens man fra den anden Side af Salen hører, at det fuldt saa meget er Lønningerne fra 1,200 Rd. og opad, der trænge til Forhøielse, ja der er endogsaa ved en tidligere Leilighed gjort gjældende, at en Ministers Optræden kan være det Bestemmende for Folkethinget, med Hensyn til hvorledes det skal stille sig overfor Embedsstanden og de Forpligtelser, Staten maatte have til samme. Det er mod denne Betragtning af Sagen som et politisk Spørgsmaal, at jeg saa varnt, som jeg formaar, vil udtale mig, da den efter min Overbevisning er uberettiget. At bevare en hæderlig, dygtig og samvittighedsfuld Embedsstand maa være lige magtpaaliggende for

alle Sider i denne Sal og for hele Folket, og at Staten opfylder sin Forpligtelse imod denne Embedsstand maa derfor ligge ethvert Medlem i Salen paa Hjerte, uafhængigt af, hvilket politisk Standpunkt han staar paa. Der var et æret Medlem (Berntsen), som nylig yttrede, at det var i Genhold til et Kontraktforhold mellem Embedsmanden og Staten, at Førstnævntes Lønning var fastsat. Med hvem er imidlertid Kontrakten indgaaet fra Statens Side? Med Embedsmanden? Nei! (Modsigelse). Der er ingen Kontrakt mellem Embedsmanden og Staten angaaende hans Lønning. Man anvender sin Ungdomstid til at erhverve sig den Uddannelse, der er nødvendig for at indtræde i Statens Tjeneste, og lægger derpaa sin Skæbne i Statens Haand, overbeviist om, at denne vil lønne hans Arbejde i Forhold til dets virkelige Værd; dette er et Lillidsforhold, men ingen Kontrakt. Det er kun saa Dage siden, at vi i denne Sal talte om Statens Forpligtelse overfor den Fattige, og der blev da af de ærede Herrer hævdet, at den Fattige havde Ret til at fordre sin Trang afhjulpen af Staten. Dengang kunde man spørge: Hvorpaa grunder denne Ret sig; men naar man derimod vender sit Blik til den Embedsstand, som har anvendt sin Ungdoms bedste Aar for at erhverve sig den Uddannelse, der udfordres til Statens Tjeneste, behøver man ikke at spørge, hvorpaa dens Ret er begrundet; thi man tør forudsætte, at enhver uhildet Mand vil indrømme, at der ved disse i Statens Interesse og isølge dens indirekte Opfordring gjorte Ofre er erhvervet en Ret af en ganske anden Betydning end den, der paafalbes for de Fattiges Vedkommende, uden at jeg paa nogen mulig Maade vil benegte vor Forpligtelse imod disse. Det er dette, jeg vil bede de Herrer at overveie. Naturligvis veed jeg, at naar man her tager Ordet for at forsvare Embedsstandens Rettigheder, saa bliver man anset for at være dens Profurator, men denne Opfattelse er feil, saavel i Almindelighed, som for mit Vedkommende, der ikke har staaet i noget Forhold til den, der kunde gjøre mig til dens naturlige Repræsentant, med mindre den korte Tid, da jeg selv hørte til Embedsstanden, kunde gjøre mig dertil. Nei, det er ikke som Embedsstandens Sagfører, men som Befolkningens jeg her taler, gjennemtrængt af Overbevisningen om, hvilken uhyre Betydning det har for Staten, at vi have en hæderlig, retfærdig og dygtig Embedsstand, og hvor vigtig det er for os Alle, for Staten og for Folket i dets Selshed, at søge for, at denne Stand kan bevare de gode moralske Elementer, der hidtil have været i den. Jeg har maaste oftere end de fleste af de ærede Medlemmer haft Anledning til at træde i skarp Opposition til enkelte Indvinder af Embedsstanden. (R o f o d: Sær Rammerraader). Snarere Rancelliraader, naar de endelig skulle betegnes! men jeg skylder Sandheden at indrømme, at selv det ensidige Die maa, naar det kun ledes